

Cacicada local

El fet que **440** m sigui una revista mensual té avantatges i inconvenients. Dins d'aquests darrers hi ha, sens dubte, la impossibilitat de participar des de la immediatesa en les polèmiques que de tant en tant es generen a la nostra comunitat. En aquest cas, però, el vici ha esdevingut virtut. Comentar, ara, després de les eleccions, la decisió arbitrària del director del setmanari *La Comarca* d'entrevistar, tres dies abans dels comicis, els candidats de CiU i ERC perquè "han estat les dues úniques opcions que han mantingut una política coherent" dóna en aquest escrit una autoritat moral afegida. Els resultats electorals han deixat clar que el PSC ha fet, com a mínim, una oposició tan "seriosa i argumentada" com la d'ERC, a la qual, dit sigui de passada, felicito, igual que a CiU, per haver sabut ser mereixedors de la confiança del setmanari.

Diguem-ho clar, i encara que costi d'entendre, amb ànim constructiu: la decisió del director de *La Comarca* d'excloure unilateralment l'Albert Bramon de l'oposició al govern de CiU ha estat una decisió antidemocràtica, poc professional i fruit de la supèrbia. Les raons donades al propi Bramon per justificar aquest fet, són mesquines, indignes i fruit de la prepotència.

És una decisió antidemocràtica perquè implica suplantar la voluntat dels electors que, en les anteriors eleccions, havien concedit 12 regidors a CiU, 6 al PSC, 2 a ERC i 1 al PP i, per tant, havien atorgat a l'Albert Bramon el títol honorífic de cap de l'oposició. És una decisió poc professional perquè tots els codis deontològics del periodisme remarquen que les informacions han de ser objectives i no simples trampolins des d'on fer salts mortals. Seria poc ètica si hagués existit "voluntat de manipular" els resultats electorals utilitzant la influència del setmanari, encara que aquest enigma només el pot resoldre la pròpia consciència del director de *La Comarca*. I és una decisió que denota certes ànsies de protagonisme, de supèrbia. Protagonisme que, em consta, ha molestat el partit que ha guanyat les eleccions.

Quan en Bramon va demanar explicacions per la seva exclusió a les entrevistes de *final de campanya*, va rebre una resposta mesquina: "Tampoc tu no vens mai a les presentacions dels llibres de l'editorial que publica *La Comarca* i, a més, el PSC no ha posat cap anunci a la meua revista i en canvi sí que ho ha fet a **440** m. Si mantens una bona actitud en la propera legislatura, d'ací a quatre anys en tornarem a parlar". Indignes paraules, pròpies d'un autèntic cacic, cosa estranya en un país que ni per tradició, ni per cultura havia estat mai terra de cacics.

Albert Rubirola

Contrita contradicció

Contrita Contradicció va voler manifestar públicament el nèt de Carles Riba i Clementina Arderiu i va pagar car això d'anar contra els dogmes ancorats en les runes de l'imaginari col·lectiu. Sembla ser que s'oblida que cada assentament s'estableix sobre els sediments de la civilització anterior. El tema és complex i desfer el trenat equival a una recerca arqueològica, crítica i analítica, de la memòria històrica.

Nòmades i sedentaris giren entorn del cap, del líder que vetlla per al seu biòtop. La noció d'Umwelt marca les relacions i interaccions a l'inici de l'intercanvi d'excedents. Les fílies i les fòbies es polaritzen en l'imput-output del maniqueisme iniciàtic. Els fills dels déus, els demiürgs i il·luminats pauten les utopies que esdevenen ucronies. Les castes i elits socials promouen els seus nous ordres d'estructura piramidal suportada per una base popular: les suposades democràcies. Queda apaigavada l'acció individual, l'acràcia esdevé anatema i antisocial. La llei del pèndol descriu els màxims, els mínims i els punts d'inflexió. L'acció i reacció fa anar la màquina i Maquiavel fa el primer llibre d'instruccions alhora que l'Escola de Viena amplia la lletra menuda i els currículims ocults fan trontollar l'imaginari.

L'abolició del contracte indefinit i de les garanties socials promouen un nou concepte de treball. El científisme, darrer capítol de l'enciclopedisme cartesiana, sembla superar les arts clàssiques: medicina, ensenyament, cultura, política..., conreus quotidians de la parcel·la de l'ego acoatada per uns cànons caducs.

Som a l'època del disseny assistit per ordinador i la política es mou dintre d'uns paràmetres que cotitzen en borsa. El polític és el yuppi de cartró que, si convé, el cremen o l'indulten per falles. I, fins i tot, pot acabar jugant amb l'equip d'en Mendoza.

J.V. i F. Collsacabra 1995

CAFÉS CALLÍS
QUALITAT I SERVEI

Pare Antoni Soler, 4 - Tel. 26 08 91 - Olot